

figer, at det er et Gjøglebillebe fra deres Side, som nu henstille, om det ikke var det Rigtigste at lade en Bane udgaae fra Silkeborg til Ringkjøbing og fra Bamdrup til et Sted paa Vestkysten og dermed lade Vestjyllands Krav være tilfredsstillt.

Der er et Punkt, som jeg ogsaa vil give en factist Oplysning om, fordi det med stor Styrke er blevet fremstillet paa en Maade, som ikke svarer til de factiske Forhold, navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Steen). Det ærede Medlem sagde igaar, at det Lovforslag, som var paatænkt med Hensyn til Fordelingen af Halvdelen af Expropriationssummerne, som skulle udredes i de Egne, hvorigjennem Jernbanen gaaer, var fremkommet paa den Maade, at Regjeringen havde grebet et Forslag af Fleertallet som Anledning til at stille denne Udsigt til at skaffe denne Million Rigsdaler ind i Statskassen. Det forholder sig imidlertid saaledes, at Udvalgets Fleertal meddeelte Indenrigsministeren, at det agtede at foreslaae en Opstilling paa en ganske klar Maade af de Bane, der skulde anlægges i Hensyn til det nu foreliggende Lovforslag; og vi havde netop ogsaa ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds udtalt det Ønske, at Eshjergbanen havde været medindbefattet i samme Lovforslag. Da Ministeren havde erfaret dette, erklærede han, at han, inden han gav nogen Mening tilkjende, vilde desangaaende conferere med sin Collega Finantsministeren, og hans Dyringer til os derefter gik ud paa, at, forsaavidt Udvalget maatte opstille et saadant Forslag, vilde han dog — i Overensstemmelse med sin Collega Finantsministeren — ikke kunne tiltræde det, uden at fordrer, at der da ogsaa blev arbejdet hen til at tilvejebringe et Lovudkast, hvorefter denne Halvdeel af Expropriationsudgifterne blev fordeelt. Det sees altsaa, at det ikke er et saadant Mødbiddel, eller hvad jeg skal kalde det, som Ministeren har grebet, men det er Ministeren selv, der har gjort os opmærksom paa, at, medmindre vi gik ind paa denne Be-

tragningsmaade og vilde hjælpe til, saavidt vi kunde, var han ikke istand til, som nu, at slutte sig til en Bestemmelse om at fastsætte Tiden for de Jernbaneanlæg, som Talen er om i Fleertallets Forslag. Det Æneste, hvori vort Forslag i Virkeligheden adskiller sig fra Regjeringens to Lovforslag, naar vi lægge dem sammen, nemlig det om Eshjerg Havn og det om Jernbaner til Silkeborg og Frederikshavn, er jo, at vi paa en tydelig Maade udtale, hvad der laa som en Kjerne i Ministerens to Forslag og navnlig i hans Forslag om Eshjerg Havn. Jeg skal dog tillige fremhæve, hvad ogsaa den høitærede Minister allerede har gjort opmærksom paa, at vort Forslag har det Fortrin, at det er billigere end Regjeringens oprindelige Forslag. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) bragte dernæst det Spørgsmaal frem: Hvorfor har man indskrænket sig til at foreslaae netop de Bane, som man kunde forudsee maatte i en nær Fremtid være at anlægge i Jylland, hvorfor har man ikke taget Derne med? Det syntes, som om det ærede Medlem, ved at udtale sig om, at vi vare Brødre, og at det jo var bedst, vi rakte hinanden Haanden, har ligesom villet antyde, at der her skulde være en Forglemmelse med Hensyn til dette Forhold fra vor Side, som have stillet Forslaget. Det var efter min Mening naturligt, at Udvalget, naar det ikke vilde tage noget Initiativ, men vilde holde sig til det, der laa i de af Regjeringen forelagte Forslag, da ikke gik hen og gjorde Forslag om andre Bane end dem, der vare bragte i Forslag af Regjeringen, deels ligefrem, deels indirekte. Men der var endnu en anden Grund, hvorfor det havde en saa særlig Interesse, allerede nu at faae bestemt udtrykt, hvor de nye Banelinier, som skulle fuldstændiggjøre Jernbanenetet i Jylland, skulde gaae. Hvad var det nemlig for en Vanstuelighed, der tidligere havde været tilstede og forhindret Regjeringen fra at gjøre Forslag om Fordelingen af Expropriationssummen paa de forskjellige Egne? Det var den Bevidsthed hos Regje-